

SPERANȚA

REVISTA ROMÂNILOR CREȘTINI DIN AUSTRALIA

FEBRUARIE

2016

2016
ANUL 3
NUMĂRUL
23

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

Colegiul de Consilieri spirituali este format din păstorii:

Cornel Ghiță – Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici – Biserica Speranța
Dorel Brândaș – Biserica Harul
Daniel Cârpean – Biserica Harul
Gelu Bondor – Biserica Adelaide
Ioan Bușan – Biserica Perth
Marin Cucuian – Biserica Maranata
Teofil Ciortuz – Prima Biserică Baptistă Română

Pentru detalii, corespondenții:

Nelu Albu, Biserica Harul – 0449 590 887, email: ionelalbu56@yahoo.com.au
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă Melbourne – 0425295401, email: iacob1939@gmail.com
Viorel Sabou, Biserica Adelaide – 08 83878393
Andrei Marcu, Biserica Speranța – 0405210697
Adrian Buzgău, Biserica Maranata – 0433766376, email: adrianbuzgau@gmail.com

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, George Oprănescu. Email: sperantaaus@gmail.com
Consultant tehnic, Expediere Email și Facebook: Adrian Buzgău – email: adrianbuzgau@gmail.com

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport (unde este cazul).

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc : 10624398

Adresa Redacției: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; ph. 0423659724.

Cotidianul.ro: Protest internațional pentru familia Bodnariu

Cazul familiei Bodnariu, rămasă fără copii luați de statul norvegian, a declanșat un val de susținere publică fără precedent, totul culminând cu un protest în fața Ambasadei Norvegiei de la București.

O serie de alte proteste sunt planificate la nivel internațional și militează pentru reîntregirea familiei Bodnariu.

Așteptăm păreri și sugestii, dorințele și întrebările dumneavoastră. De asemenea, dacă cineva dorește să-și publice o scurtă povestire pe o temă creștină, o creație personală, o mărturie sau o scurtă meditație creștină, poate să o facă prin intermediul Revistei Speranța.

Trimiteți la adresa: sperantaaus@gmail.com

Tinerii din Tabără într-un moment de rugăciune

În perioada 20-23 Ianuarie 2016, în tabăra Adanac din apropiere de Warburton, Victoria, a avut loc Tabăra de tineret (ediția 2016) a Primei Biserici Baptiste Române din Australia păstorită de fratele Teofil Ciortuz. Sub conducerea fraților Teofil Ciortuz, Daniel Iuoraș și Daniel Cerbu, cei 26 de participanți, băieți și fete, au învățat din viața lui Samuel că harul lui Dumnezeu ne este dat ca să ne conducă la o viață de închinare și dăruire pentru Dumnezeu.

Dumnezeu l-a folosit pe fratele Joe Campbell din Athens, Georgia, SUA, să aducă mesaje calde pentru

toți participanții. Tinerii au fost îndemnați la o viață personală de dedicare în slujba lui Dumnezeu. Desigur, pe lângă învățătura din Cuvânt, tinerii noștri s-au bucurat de aer curat, activități recreative, hrană bună și îmbelșugată, și timp de părtășie tinerească.

Slăvim pe Dumnezeu pentru acest timp de har și deja ne rugăm ca următoarea tabără (care probabil va avea loc în luna Ianuarie 2017) să cuprindă tineri din toate Bisericile Baptiste Române din Australia. Rugați-vă împreună cu noi ca Dumnezeu să ne dea harul unei astfel de experiențe spirituale deosebite.

Slăvit să fie Domnul!

Iacob Cerbu

RĂBDAREA LUI

Alex D. Jercan 04.01. 2016

Când a venit pe plaiul cel terestru
N-a fost aplaudat ca un maestru,
S-a bucurat de iesle și de paie
Nu de-așternuturi albe în odaie,
N-a fost primit ca prinții în palat,
Dar a răbdat.

Menirea Lui n-a fost să vină-n lume
Să se afirme și să aibă nume...
I S-a cerut să-nvețe meserie
Și să primească pentru ea simbrie,
Și a lucrat ca orice angajat,
Dar a răbdat.

Apoi a încuiat atelierul
Și-a început să promoveze cerul...
A câștigat prieteni, i-a iubit,
I-a vindecat și-apoi i-a instruit...
A mers din loc în loc, a predicat,
Și a răbdat...

Când patruzeci de zile a postit
Flămând și însetat și ispitit,
Cu dor de Tatăl Sfânt și de succes
Nu S-a lăsat acoperit de stres,
Învins de-al Său dușman nu s-a lăsat,
Și a răbdat...

Când ucenicii nu L-au susținut,
Chiar dacă acest lucru L-a durut,
A mers tot înainte spre calvar,
A suportat paharul cel amar,
A împlinit cu har al Său mandat,
Și a răbdat...

Noi suntem tot nervoși, întorși pe dos,
N-am învățat nimic de la Hristos...
Poate să vadă astăzi orișicare
Că omenirea nu are răbdare...
Ne atacăm cu vorbe, ne luptăm,
Noi nu răbdăm...

Însă m-am hotărât... Nu vreau ca lumea!
Eu vreau lumina și înțelepciunea...
Vreau dragoste și bucurie, pace...
Și vreau să știu cum, cum se poate face
Ca într-o lume rea, cicălitoare,
Să am răbdare...

Chem cerul să îmi fie călăuză,
Răbdarea lui Hristos să-mi fie muză...
Și strig cât pot, în sfântă rugăciune,
Ca să m-atingă Domnul cu-n cărbune,
Să-mi dea putere... Când calvaru-i greu,
SĂ RABD ȘI EU...

De ce faci atâta zarvă?

Un comentator mai moderat și mai „echilibrat” al cazului copiilor confiscați în Norvegia mi-a lăsat un gust amar și mi-a adus aminte de una din celebrele întâmplări evreiești.

Se zice că Ițic și Ștrul se plimbau pe faleza râului din centrul orașului, când unul căzu în apă.

„Ajutor! Ajutor!”, începu el sa strige cât îl țineau puterile. „Ajutor!”

„Mai încet, mai încet, îl potoli celălalt. Că ne aude toată lumea și ne facem de râs”.

„Nu știu să înot! Ajutor!” urlă cel din apă.

„Nici eu nu știu să înot, spuse cel de pe mal. Da asta nu înseamnă că trebuie să țipăm așa ca să ne afle toată lumea!”

30th January 2016 - Melbourne

SPERANȚA - NEWS

To the Royal Norwegian Embassy in Australia, The Honorable Klovstad – Ambassador of Norway, Australia,

Re: SUPPORT "BODNARIU FAMILY RE-UNION" Petition

The purpose of this letter is to sincerely express our great concern regarding the **Bodnariu's** family situation in Norway that was publicly presented to the thousands of Romanians-Australian citizens all over Australia, in Europe and USA.

The extreme and unprecedented situation, Marius and Ruth Bodnariu and their five children from Norway, are going now through for more than 2 months, as largely presented in the media all over the world, (Australia and New Zealand included), is for Romanian Diaspora around the world and not only, a matter of great concern, debate and condemnation for the gross violation of parental rights utterly denied to them, by the abduction and repartitioning of the Bodnariu children conducted by Barnevernet, on behalf of the Norwegian Government.

The unprecedented event that took place to the Bodnariu family in Norway is unfathomable to any other countries that uphold the family constitutional rights and priorities family welfare upbringing. We cannot

Children on the steps of parliament house

comprehend how a developed and civilized country such as Norway will ignore and abuse the families' right through the inhumane act of authorized child abduction.

We, the undersigned, request the Norwegian Government to facilitate the reunion and reintegration of the BODNARIU Parents with their FIVE Children that have been abducted from their parents and placed into foster care across Norway, as we believe that Norwegian Child Protection Agency BARNEVERNET have acted inappropriately, inhumanely and in violation of the human rights standards. We thank you for your understanding and prompt action.

We would appreciate your help in transmitting our concern and request to the Norway Government and to the concerned authorities in Norway.

Yours Faithfully,

There were more than 400 signatures.

REVELAȚIA EXPERIENȚEI NORVEGIENE A FAMILIEI BODNARIU... Tatăl nostru, STATUL

Păstor Samy Tuțac

Trista experiență a familiei Bodnariu, pentru care continuăm să ne rugăm și să acționăm, ne-a trezit pe mulți din somnul rațiunii. Dincolo de drama personală a acestei familii creștine, s-a văzut mai bine ca oricând provocarea majoră pentru orice individ, în special pentru creștinii iubitori de Dumnezeu și libertate, mai ales libertatea de gândire sau expresie. Provocarea se numește STATUL ASISTENȚIAL, sau... Tatăl nostru, STATUL. Filosoful francez Jacques Ellul spunea despre stat:

„El este providența de la care se așteaptă totul, o putere supremă care pronunță adevărul și justiția și are putere de viață și de moarte asupra membrilor săi. Este un arbitru care proclamă legea, codul suprem obiectiv de care depinde întregul joc al societății. Oare nu pe această filosofie se bazează toate campaniile electorale susținute cu promisiuni, făină, ulei, găleți, sau... «oare ăsta dacă vine ce ne dă?»”

Câți dintre noi, în timp ce stăteam cu mâna întinsă să ne mai dea statul câte ceva, de obicei „praf în ochi”, am observat cum drepturile noastre fundamentale sunt restrânse pe furiș, fără să realizăm ce sclavi cumiți devenim? Câți dintre noi știu că legea protecției copilului din România este aproape identică cu cea din Norvegia, având la bază aceeași filosofie cretină, după care părinții sunt cel mai mare pericol pentru copiii lor? Hegel, a cărui gândire l-a influențat pe Marx, și implicațiile pe care le cunoaștem, a spus:

„Principiul universal trebuie să se găsească în stat... noi trebuie să ne închinăm statului ca fiind manifestarea divinului pe pământ.”

Iar un altul, Arthur Schleisinger spunea:

„Doar acțiunea statului este cea care poate rezolva problema noastră spirituală și ne poate conduce către «țara promisă».”

Aceste filosofii demonice explică liniștea din Norvegia, inexplicabilă pentru orice om liber și întreg la cap, cu privire la abuzurile Barnevernetului. Statul oferă prosperitatea mult visată, chiar egalitate socială, în schimbul liniștii și încrederii oarbe în perfecțiunea sistemului. Iar la adăpostul acestei

încrederi tâmpă, se petrec abuzuri inimaginabile, pe care cei mai mulți se fac că nu le văd, ca să nu-și piardă privilegiile oferite de „Tatăl nostru, STATUL”.

Ce pot face creștinii în fața acestei expansiuni fără limite a statului asistențial?

Unii creștini, direct sau indirect, sugerează că noi trebuie să ne resemnăm în fața inevitabilului deoarece nu avem puterea de a alege. Biblia ne avertizează în mod constant că transferul de încredere către salvatori alternativi este idolatrie. Credința că STATUL bunăstării, cu grija și protecția sa de la leagăn la mormânt, este răspunsul la toate problemele noastre, este o credință idolatră. Domnul Isus ne-a avertizat că nimeni, nici măcar statul asistențial, nu poate fi pentru noi ceea ce este Dumnezeu:

„Și «tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ, căci Unul singur este Tatăl vostru, și anume Cel ceresc” (Matei 23:9).

Dragi creștini, inclusiv cei care credeți, în mod eronat, că noi doar trebuie să ne rugăm și atât, vreau să atrag atenția că este obligația noastră să luăm poziție față de această formă de idolatrie modernă, și anume, închinarea în fața statului asistențial. Da, trebuie să ne rugăm, poate mai mult ca oricând, dar, în același timp, această formă de idolatrie trebuie demascată fără teamă și fără scuze așa zis spirituale.

Schimbarea legii protecției copilului din România (Legea nr. 272/2004) trebuie să devină un obiectiv major pentru creștini în 2016. Să nu așteptăm ziua în care ne vor confisca copiii pentru că i-am îndoctrinat cu o credință creștină radicală. Apoi, trebuie să ne pocăim de această idolatrie. Creștinii trebuie să recunoască că adesea acțiunile lor civice au lăsat de dorit nu din motive teologice sau de conștiință, cum au lăsat să se înțeleagă, ci din motive economice. Adesea „laptele și mierea” statului au fost prea dulci și prea aici-acum, în comparație cu „laptele și mierea” din Canaanul ceresc, prea atunci-acolo. Nu în ultimul rând, această formă de idolatrie, trebuie confruntată, prin toate mijloacele pașnice posibile. Sunt convins că Dumnezeu, TATĂL NOSTRU CERESC, ne va lumina în acest sens, trebuie doar să renunțăm la comoditate, apatie, teamă și să ne reamintim de statutul pe care-l avem, de „sare a pământului” și „lumină a lumii”, pe care-l avem de la Cristos.

BISERICA ASTĂZI

Cea de-a 14-a Convenție a Bisericilor Penticostale Române din Australia și Noua Zeelandă

Această Conferință, având moto-ul „Biserica Azi”, s-a desfășurat în perioada 7 – 10 Ianuarie 2016, la Perth, în Western Australia, în atmosfera tot mai complexă a evenimentelor mondiale, care confirmă cu claritate împlinirile profetice, specifice vremurilor din urmă, în care Biserica lui Cristos traversează cea mai controversată și ambiguă perioadă din întreaga sa existență.

Trăim vremuri atât de asemănătoare cu acelea ce au fost anunțate prin Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia, pentru finalul existenței umane, încât uneori ai impresia că aceste cărți sfinte au fost scrise în zilele noastre. Pentru Biserica lui Cristos de azi, perioada aceasta este perioada marilor provocări, perioada marilor încercări, perioada marilor convulsii spirituale, perioada multor înfrângeri și căderi de la credință, perioada îmbrățișării multor erezii nimicitoare care pătrund chiar și în Biserică, perioada nerușinatelor încercări ale diavolului de schimbare și reinterpretare a adevărilor Scripturii și de redefinire a instituțiilor fundamentale ale umanității, create de Dumnezeu Însuși. În același timp, vremurile pe care noi le trăim sunt și perioada celor mai mari întoarceri ale oamenilor la Dumnezeu, perioada marilor împăcări ale oamenilor cu Dumnezeu, perioada celor mai mari biruințe spirituale, perioada Bisericii. Domnul Isus se va întoarce curând și Duhul Sfânt pregătește Biserica pentru întâmpinarea Lui. Adevărata Biserică se întărește cu fiecare zi ce ne apropie de marele eveniment al Răpirii Bisericii și de Marea Nuntă a Mielului lui Dumnezeu.

Fiți binecuvântați de Domnul !

Comitetul de Conducere

Cuvântul de *Bun venit*, adresat de păstorul Dumitru Popa

Stimați oaspeți, Cristos Domnul nostru, Biserica Sa din Perth și eu, am așteptat cu mare bucurie aceste zile, când aici, în frumosul oraș Perth, au loc lucrările celei de-a 14-a Convenții a Bisericilor Penticostale Române din Australia și Noua Zeelandă. Sunt zile de părtășie sfântă cu Biserica Sa, sub motto-ul „Biserica azi”, despre care Domnul Isus Însuși spunea că El își va zidi Biserica Sa, pe care nimeni și nimic, niciodată nu o vor putea distruge, nici măcar porțile locuinței morților. Ecoul acestei promisiuni a Domnului Isus răsună și astăzi pretutindeni în lume și cu siguranță, în zilele Convenției va fi auzit din nou și la Perth.

Biserica este cea mai importantă instituție creată de Dumnezeu pe pământ. Ea este Biserica Lui, Biserica care a străbătut veacurile, Biserica care a început prin Piatra ce s-a desprins din munte și s-a rostogolit de-a lungul istoriei și care a ajuns până la noi; ea este Biserica de ieri, dar este și Biserica de azi. Ea va fi însă și Biserica de mâine și Biserica din gloria eternă.

Vă urez tuturor un călduros *Bine ați venit la Perth*. Fie ca timpul petrecut împreună, cu ocazia acestor întâlniri, să fie un timp binecuvântat, în care cu toții, să mai auzim odată, că și astăzi Domnul continuă să-și zidească Biserica Sa, să desăvârșească această Biserică, ca s-o poată înfățișa înaintea Tatălui așa cum dorește El, sfântă și fără prihană, iar noi, Biserica Sa, să putem spune cu bucurie:

Maranata, vino Doamne Isuse!

BISERICA – UN RĂSĂRIT FĂRĂ APUS

Păstorul Dumitru Popa, la deschiderea Congresului

Motto-ul acestui Congres a fost inspirat din pasajul din Fapte 9:3: „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului; și cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea”.

Sigur că de când Biserica a luat ființă, cu aproximativ 2000 de ani în urmă, ea a avut în fiecare zi un „astăzi”. Prezentul nostru de astăzi decide viitorul nostru de mâine, de aceea ne gândim azi care este soarta Bisericii de mâine.

Biserica trăiește azi între două influențe. Prima influență este influența lumii în care trăim, lume care își exercită influența veacului acestuia asupra noastră, asupra naturii noastre, asupra firii noastre păcătoase, acestea înseamnă presiunea și luptele din exterior. Dintotdeauna a fost așa. Dar trăim acum, poate cu mai mult accent ca altădată, luptele din interior, care cuprind *reforme doctrinare* prin care stabilim ce e păcat și ce nu este, de parcă până acum Biserica n-ar fi știut ce este păcat, sau ar fi greșit în deciziile ei. Nu numai atât, dar stabilim și ce este închinare și ce nu este, corectăm pasaje biblice prin interpretări îndrăznețe, conform acestor reforme. Acestea sunt vremurile pe care le trăim astăzi.

Pe altă parte avem Influența lui Dumnezeu care ne încurajează spunând prin Domnul Isus: „îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33b), sau „lată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20b).

Între cele două influențe, a celui rău care, prin lume, prin natura noastră sau chiar prin luptele interne, influențează viața noastră de Biserică, sau prin influența lui Dumnezeu care ne încurajează în fiecare zi, noi trebuie să luăm o decizie de care suntem responsabili. V-aș îndemna să ascultăm Cuvântul Bibliei, care ne sfătuiește, în circumstanțele acestea, să băgăm de seamă să nu ne înșele nimeni, sau, cum spune apostolul Iacob, *să nu ne înșelăm singuri* (Iacob 1:16).

În aceste zile, când Dumnezeu mai are har pentru noi, să ne rugăm să ne dea un timp binecuvântat cu decizii sincere, care să conducă la biruințe spirituale în fiecare zi, până în ziua victoriei finale, când vom fi luați la El, când acel „astăzi” va avea un răsărit și niciodată un apus.

Un salut tuturor

La această întâlnire, au fost prezenți oaspeți dragi din România, din Statele Unite ale Americii, din Austria, Italia și Spania, între care amintim pe fratele păstor Nelu Filip – Președintele Comunității Regionale Arad a Cultului Penticostal și membru al Biroului Executiv al Cultului Penticostal din România, venit împreună cu soția, fratele prezbiter Tinu Leontiu de la Biserica Filadelfia din Timișoara, venit împreună cu soția, fratele păstor Maricel Iordache din Murfatlar – Constanța, România, precum și reprezentanți ai Comunității Românești din Western Australia. De asemenea, au fost salutați cu dragoste toți frații și surorile oaspeți, veniți din toate bisericile românești din Australia și Noua Zeelandă.

Din Brazilia: 8000 botezuri pe plaja din Ponta Negra

Aproximativ 12 mii de credincioși din Biserica „Adunarea lui Dumnezeu” au fost botezați recent, într-o după-amiază a unei zilei de sâmbătă, în apele principalelor râuri din statul brazilian Amazonas.

Numai în zona de vest a capitalei statului Manaus, au fost botezați cel puțin 8000 de credincioși pe plaja din Ponta Negra.

În vederea acestei operațiuni, plaja Ponta Negra a fost împărțită în 300 de zone. De fiecare domeniu s-a ocupat câte un păstor misionar care i-a botezat pe credincioși.

Păstorul misionar din zona 186, Jose Bom Ciano da Cruz a botezat 12 membri care i-au fost alocați. El a spus că fiecare candidat la botez petrece cel puțin șase luni de formare înainte de a fi botezat.

„Este necesar ca frații noștri să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au atunci când primesc botezul. De aceea există o perioadă de 6 luni de studiu, dedicare și de formare”, a declarat păstorul Jose Bom Ciano.

Afirmativ.com

MISIUNE ÎN UGANDA – ORFELINAT

Sărbătorirea nașterii lui Isus

Acestea sunt imagini ale bucuriei copiilor din Kampala, Uganda.

Ei sărbătoresc nașterea Domnului Isus Cristos cu bucuria sinceră a copilăriei.

Acești copii au atins inima mea pentru totdeauna, și nu numai a mea. Sunt multe alte inimi care se simte la fel! Mă rog ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe acești copilași!

[Lisa Ancuța, Perth WA](#)

Cel mai tânăr primar din România

Paul Știr este, la 25 de ani, cel mai tânăr primar din România. „Nimic fără Dumnezeu” este principalul motto după care se ghidează în luarea tuturor deciziilor de la Primăria comunei Căianu-Mic, în fruntea căreia se află. În plus, ca să fie clar pentru toată lumea, această cugetare, cu însemnătate religioasă, a fost scrisă pe toate plăcuțele de la intrarea în localitățile din comună, cu acordul Consiliului Local.

„Eu cred că sintagma „Nimic fără Dumnezeu” ar trebui să o purtăm fiecare în inimile noastre, în fiecare zi, atât în politică, în administrație, în viața noastră personală, în gospodăriile noastre proprii. Eu așa simt, așa cred, așa am făcut până acum. Dacă în toate îmi vom pune prioritar pe Dumnezeu, cred că lucrurile vor merge bine, pentru că nu poți să pornești la drum, să îți propui să faci ceva, dacă nu ceri ajutor din partea Divinității. Cred că orice creștin gândește ca mine”, a explicat primarul Paul Știr motivul pentru care apare acest mesaj la intrarea în comună.

SURSA VoceaTransilvaniei.ro

INTERVIU CU SORA MIHAELA BRÂNDAȘ

Prezentăm cititorilor câteva gânduri, preocupări și activități ale unei soții de păstor. Redăm mai jos interviul luat de revista Speranța sorei Mihaela Brândaș.

Speranța: Soțul dumneavoastră este păstorul Bisericii Harul din Melbourne. Care este implicarea familiei în lucrarea de slujire a soțului dumneavoastră?

Mihaela: Eu, împreună cu soțul meu, Dorel, avem 2 copii. Încă de când ne-am căsătorit, ne-am rugat lui Dumnezeu să ne folosească în via. Sa cum găsește El cu cale. Dorel a slujit în diferite Biserici baptiste, în Melbourne și în Brisbane. Lucrarea de slujire a implicat întreaga familie în diferite feluri: vizite la bolnavi, organizarea diferitelor activități în comunitatea romană și în Biserică.

Speranța: Pe când soțul dumneavoastră slujea ca păstor în Brisbane, v-ați îmbolnăvit de o boală cronică la plămâni și ați fost pe tratament 8 ani. Ați fost revoltată pe Dumnezeu, l-ați reproșat ceva lui Dumnezeu?

Mihaela: Deși această boală a fost o perioadă foarte grea în viața mea și a familiei, eu mă rugam lui Dumnezeu să îmi dea putere să pot avea grijă de copii și să pot să îl sprijinesc pe Dorel în lucrarea la care a fost chemat. Domnul a fost credincios și ne-a dat la amândoi putere fizică și tărie psihică să mergem înaintea cu El. Am știut că dacă Domnul vrea să mă vindece, El o va face la timpul hotărât de El, iar dacă nu, îmi va da putere să slujesc cu ce pot.

Slavă Lui că a găsit cu cale să nu mai am nevoie de tratament în ultimul an, și boala nu s-a întors. Toate sunt în mâna Lui și El lucrează cum crede El că e mai bine.

Speranța: Soția este definită în Biblie ca „ajutor potrivit” soțului. Care este contribuția unei soții de păstor, misionar, în lucrare?

Mihaela: De multe ori m-am gândit la acest rol. Eu cred că rolul unei soții de păstor depinde în parte și dacă soțul slujește într-o Biserică mare, sau mică (30 membri), sau dacă soțul e misionar. Am să punctez câteva din lucrurile care am simțit că îmi revin mie, sau domenii în care soțul meu a simțit că îl pot ajuta.

- *Rugăciunea împreună* pentru ajutor și călăuzire în toate planurile, spirituale, materiale, fizice și de familie.

- *Zile de post* pentru lucrare și pentru soțul meu ca slujitor. Postul și rugăciunea au fost cele mai eficiente arme prin diferite încercări în Biserică sau familie.

- *Programarea zilei sau unei seri* petrecute cu întreaga familie săptămânal, pentru relaxare, discuții libere, implicând copiii. Aceasta este una dintre cele mai grele lucruri de organizat căci un păstor, misionar are o îndatorire față de membrii Bisericii sau a oamenilor din comunitate.

- *Educația spirituală și creșterea copiilor.* Aici trebuie să admit că soțul meu s-a implicat mult.

- *Organizarea meselor* împreună cu surorile Bisericii la ocazii speciale (într-o Biserică mai mică).

- *Organizarea diferitelor activități* cu prietenii Bisericii fie în natură, fie în casa noastră.

- *Delegarea unor sarcini* surorilor care pot ajuta în diferite domenii.

- *Vizite*, împreună cu soțul, la cei bolnavi, câteodată cu alte surori. Vizite la oameni din comunitate care au nevoie de un sfat sau o mână de ajutor, primirea de oaspeți.

Speranța: Împreună cu câteva surori din Biserica Harul din Melbourne, v-ați hotărât să țineți post și rugăciune săptămânal. De ce, și ce rezultate ați avut?

Mihaela: La început ne-am hotărât să ținem post și rugăciune săptămânal pentru o cauză specifică. Am primit răspuns de la Domnul și asta ne-a întărit și ne-a încurajat să continuăm postul și rugăciunea pentru multe alte cauze și persoane din Biserică și din afara Bisericii. Credem că puterea Duhului Sfânt va aduce mântuire, vindecare și alin celor aduși în fața tronului de Har al lui Dumnezeu (Matei 18:19-20).

În același timp am început să trimitem și versete biblice prietenilor care au nevoie de încurajare sau mântuire. Este minunat să vezi la lucru puterea Cuvântului în viața unei persoane. Această metodă

este de bun folos și pentru cel ce trimite și pentru cel ce primește.

Cu toată dragostea, surorile sunt totdeauna implicate în organizarea meselor cu diferite ocazii, când mulți din comunitatea română sunt invitați.

Frumusețea este să vezi și prietenele Bisericii implicate la anumite ocazii.

Speranța: Vă rugăm să împărtășiți cititoarelor rezoluțiile, împlinirile, la sfârșitul anului 2015, care pot îmbunătăți calitativ anul viitor. Spuneți-ne ceva despre seara de colinde din Biserica Harul.

Mihaela: Am primit multe răspunsuri la rugăciune în grupul cu surorile, și, deasemenea, și în urma postului și rugăciunii în lanț, făcute în nenumărate rânduri cu întreaga Biserică Harul.

Un răspuns la rugăciune a fost seara de colinde ținută la Biserica Harul, unde corul bărbătesc reunit din Melbourne a slujit Domnului. Au fost aproximativ 40 de prieteni care s-au bucurat cu noi de Nașterea

Domnului Isus. Surorile au organizat și o masă, unde am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine invitații.

Această lucrare a cerut multă răbdare, dragoste și îngăduință din partea celor care au contribuit la organizarea acestui eveniment. Implicarea în comunitate este una din viziunile noastre pentru 2016.

Am dori ca postul și rugăciunea să fie baza lucrărilor și activităților din Biserică, grup de surori, grup de tineri și familie, în 2016. Recunoscând micimea și neputințele noastre, și bazându-ne pe puterea Domnului Isus, este singurul mod de-a ne duce la îndeplinire slujirea la care am fost chemați.

Speranța: Dragă soră Mihaela, vă mulțumim pentru cuvintele pline de sinceritate și har pe care le-ați împărtășit cititorilor revistei Speranța.

Interviu realizat de Aneta Oprănescu

Pățania unui medic

Preot Iosif Trifa, din volumul „600 Istorioare religioase”

Un doctor s-a adresat odată, așa cam în batjocură, unui preot, cu următoarele vorbe:

- Sfinția ta te numești păstor de suflete; spune-mi, te rog, ai văzut vreodată un suflet?
 - Nu, răspunse preotul!
 - Dar de auzit, l-ai auzit?
 - Nu!
 - Dar de gustat, l-ai gustat?
 - Nu!
 - Atunci, poate că l-ai mirosit?
 - Nici aceasta!
 - Nici nu l-ai simțit?
 - Ba da, l-am simțit! răspunse preotul.
 - Va să zică, încheie doctorul cu un aer de învingător, din cele cinci simțuri ce le ai, patru vorbesc contra sufletului și numai unul pentru suflet! Și dumneata încă tot mai crezi că există suflet?

Atunci preotul îl întrebă pe doctor așa:

- Dumneata ești medic?
 - Da!
 - Spune-mi, ai văzut dumneata vreodată o durere?
 - Nu!
 - Dar de auzit, ai auzit-o?
 - Nu!
 - Dar de gustat, ai gustat-o?
 - Nu!
 - Atunci, poate ai mirosit-o?
 - Nici aceasta!
 - Nici n-ai simțit-o?
 - Ba da, am simțit-o!
 - Iată dar, zise preotul, din cele cinci simțuri ce le ai, patru vorbesc contra durerii și numai unul pentru ea. Și dumneata tot mai crezi că există durere? Doctorul înțelese lecția și plecă rușinat.

CUM S-A ÎNTÂMPLAT ÎN ZILELE LUI LOT...

Păstor Busuioc Belciu

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma, oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau...”

Vreau să vă vorbesc despre venirea Domnului Isus, să fim pregătiți, să ne găsească cu capul plecat la rugăciune. Domnul va veni, așa credem, așa îi cântăm:

*„Vei veni, Isuse, știu că vei veni
Și, pe nori, cu slavă, Tu vei răsări;
Mare va fi ziua când ai să cobori,
Sărbătoarea celor fără sărbători”.*

Vă aduceți aminte cum a plecat Lot împreună cu Avraam din Mesopotamia? Avraam i-a purtat de grijă, Lot și-a făcut o familie, o avere frumoasă. Și iată că într-o zi au trebuit să se despartă. Avraam i-a spus: *Trebuie să ne despărțim, alege unde vrei să mergi. „Alege!”* Mare cuvânt. Lot îl aștepta de multă vreme. Aștepta ziua când va scăpa de sub orice autoritate, ziua când va putea face tot ce va voi. Într-un minut și-a arătat inima: dorință de bogăție, de mândrie personală, dorința de... democrație.

În timpurile actuale, și noi trăim aceeași dorință după autoritate. Niciodată nu a fost așa democrație în țară, în familie, în Biserică.

În familie Dumnezeu a rânduit o ordine de autoritate care s-a răsturnat. În Biserică nu mai hotărăște Dumnezeu, ci cei mulți. Cei puțini în mijlocul celor mulți... democrația aduce dorința de îmbogățire, de progres. Materialismul predomină, te îndepărtează de Dumnezeu – **Cum s-a întâmplat în zilele lui Lot se întâmplă azi.**

Lot a trăit lângă Avraam. A văzut viața lui, jertfele aduse de el, a fost salvat de Avraam când a fost luat rob, a fost martor atunci când Melhisedec l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin, (simbolul Cinei Domnului de mai târziu). Oare și-a schimbat el atitudinea, și-a schimbat el viața? Nu, ci a mers mai departe pe calea lui.

În zilele noastre câte evanghelizări nu se fac, câte slujbe nu se aduc în fața oamenilor, câte predici, câtă stăruință din partea Duhului Sfânt... Cu toate acestea, pocăința este tot mai greu de acceptat, puțini oameni își schimbă calea și se întorc la Dumnezeu. Ce este asta? Trăim vremurile acelea. Sub ochii noștri se întâmplă minuni și nimeni nu le dă importanță. Chiar în Biserică este lipsă de maturitate. Să lăsăm Duhul Sfânt să lucreze, venirea Domnului este aproape. **Cum s-a întâmplat în zilele lui Lot se întâmplă și azi.**

Într-o zi, peste Sodoma și peste casa lui Lot a început să sufle vântul pedepsei lui Dumnezeu. Dragii mei, simțiți voi că începe să sufle vântul pedepsei lui Dumnezeu peste omenire? Uitați-vă în lume, în jur – cutremure, inundații, tsunami, catastrofe care au schimbat condițiile impuse de Dumnezeu. Apoi iată, cine ar fi crezut?! Ca o plagă s-a întins pe pământ culmea imoralității, că au ajuns să legalizeze căsătoria între persoane de același sex. Ce se întâmplă?! **Cum a fost în vremea lui Lot este și în zilele noastre.**

Vedeți semnele și cutremurați-vă, Domnul este la ușă. Trebuie să fim ai Domnului cu toată inima. Și să nu-i uităm pe cei necredincioși din jurul nostru. Sunt mulți tineri care nu mai cred în Dumnezeu. Evoluționismul, ateismul, a intrat în casele pocăiților prin copii noștri. Nu-L văd pe Dumnezeu între noi. Nu văd pădurea din cauza copacilor. Poate că un pește ar spune: nu există apă; până îl scoți pe mal... Așa este și omul, va înțelege că există Dumnezeu când va auzi cuvintele: *„Du-te de la mine, că nu te cunosc!”*

Să lăsăm, dar, totul la o parte și să ne rugăm pentru noi, ai noștri și pentru întreaga lume, și Dumnezeu să ne conducă pe Calea Lui.

Povestea unui taximetrist

Autor necunoscut

Am ajuns la adresă și am claxonat o dată ca să-mi anunț sosirea în fața casei. După o așteptare de câteva minute, am claxonat din nou. Fiind ultima mea comandă din tură, voiam să ajung acasă. M-am gândit să plec de la comandă din moment ce nimeni nu mă ocupa. Dar, fără un motiv anume, am parcat mașina și am sunat la ușa casei.

Dinăuntru s-a auzit o voce firavă:

„Numai un minut.” Era o persoană în vârstă ce trăgea ceva după ea.

După o așteptare destul de lungă, ușa s-a deschis. Era o femeie mică de înălțime, probabil de vreo 90 de ani. Era îmbrăcată precum o doamnă din anii 1940.

După sine trăgea o valiză mică, învelită într-un nailon. Apartamentul ei arăta ca și cum nimeni nu mai locuia acolo de ceva ani! Mobilierul din casă era și el acoperit cu nailon.

„Ești drăguț să-mi duci valiza la mașină?”

Am luat valiza, iar ea m-a luat de braț. Am ajutat-o să meargă până la mașină.

Mi-a mulțumit pentru ajutorul pe care i l-am oferit și i-am răspuns:

„Încerc să-mi tratez clienții așa cum aș vrea să fie tratată mama mea când o să fie în vârstă.”

„Ești un băiat bun”, mi-a răspuns ea și a continuat:

„Ai putea să conduci prin centrul orașului?”

„Dar știți că nu este cea mai rapidă cale de a ajunge la adresă...”, i-am răspuns repede.

„Nu mă deranjează, nu mă grăbesc. Sunt în drum spre azilul de bătrâni. Nu mai am familie... iar doctorul spune că nu mai am foarte mult de trăit.”

Atunci am oprit aparatul de taxat fără ca ea să mă vadă.

„Pe ce rută doriți să mergem?”, am întrebat.

Și pentru următoarele două ore am condus prin oraș. Mi-a arătat clădirea unde lucrase ca operatoare de lift, apoi casa unde a locuit cu soțul ei, un magazin de mobilă ce pe vremuri fusese o sală de bal...

Uneori mă ruga să opresc în fața unei anumite clădiri și stăteam acolo pentru o vreme, în liniște.

Când pe cer s-a văzut prima rază de soare ea a spus:

„Am obosit, hai să mergem...”

Am condus în tăcere spre adresa pe care mi-a dat-o. Era un cămin mic. Doi oameni o așteptau la intrare. Am deschis portbagajul și i-am dus valiza până la ușa căminului.

Ea a fost așezată într-un scaun cu rotile.

„Cât îți datorez?”, m-a întrebat.

„Nimic”, i-am răspuns.

„Trebuie să mănânci și tu o pâine!”, mi-a răspuns.

„Vor fi alți clienți...”

Fără să mă gândesc prea mult, m-am aplecat și am luat-o în brațe. Ea m-a strâns tare.

„Ai oferit unei femei în vârstă o bucurie.

Mulțumesc.”

I-am strâns mâna o ultimă dată și am intrat în mașină. În spate s-a auzit ușa căminului închizându-se. Era sunetul unui final de viață.

În acea dimineață n-am mai luat niciun client. Am condus fără țintă, pierdut în gânduri. În restul zilei nici n-am putut vorbi. Cum ar fi fost să plec atunci când nu a coborât din casă după primul claxon? La o analiză rapidă mi-am dat seama că n-am făcut ceva mai important în viața mea până acum.

Suntem învățați să credem că viețile noastre se învârt în jurul unor momente mărețe...

...Când de fapt cele mai importante momente din viețile noastre sunt cele ce ne iau prin surprindere și pot însemna mai nimic pentru cei din jurul nostru.

MUNCA, BINECUVÂNTARE SAU BLESTEM?

PERSPECTIVA BIBLICĂ ASUPRA MUNCII (Urmare)

Păstor Ioan Bușan

Există două perspective din care Biblia prezintă munca și implicit atitudinea față de ea. Într-un sens, munca este considerată un lucru bun, pozitiv, după voia Lui Dumnezeu, oferit pentru binele și împlinirea omului, iar în alt sens munca este prezentată ca povară și ca sursă pentru durere și suferință.

Perspectiva pozitivă

Perspectiva aceasta își are originea în cartea Geneza, în care se poate observa că, după ce Dumnezeu l-a creat pe om, i-a dat misiunea să stăpânească pământul și să-l supună.

„Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

Prin pricepere și iscusință, ființa umană a fost chemată de Creator să transforme lumea. În capitolul al doilea al aceleiași cărți, este accentuată și subliniată aceeași idee: *„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească”* (Geneza 2:15). Prin urmare, o parte importantă a mandatului oferit de Dumnezeu omului la creație a fost ca el să fie administratorul creației. În scopul acesta sunt folosite deopotrivă forța fizică și resursele înțelepciunii care i-au fost date.

Chipul și asemănarea lui Dumnezeu, după care a fost făcut omul, se regăsește și în capacitatea omului de a lucra pământul și a-l supune. Activitatea omului în muncă o reflectă pe cea a Lui Dumnezeu în creație.

Porunca lui Dumnezeu

Unul dintre aspectele pozitive ale perspectivei biblice asupra muncii este dat de faptul că Dumnezeu însuși este Cel care o poruncește, ca urmare a faptului că a făcut din om administratorul

Său: *„Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău”* (Exod 20:9).

Apostolul Pavel, scriindu-le tesalonicenilor, care erau tributari culturii grecești, pentru care munca era ceva ce trebuia evitat, motivați fiind și de așteptarea reîntoarcerii iminente a Domnului Isus, le spune:

„Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănânce. Îndemnăm pe oamenii aceștia... să-și mănânce pâinea lucrând în liniște. Voi fraților să nu osteniți în facerea binelui” (2 Tesaloniceni 3:10,12,13). În ultimă instanță, scopul muncii este a căuta folosul altora în loc de a trăi ca parazit pe spatele lor, pare a spune apostolul Pavel.

Faptul că Dumnezeu a poruncit poporului său o sărbătoare cu ocazia secerișului, și că dorește să primească jertfă din roadele muncii pământului, (Levitic 23:33-43; Deuteronom 16:9-15), dovedește cu prisosință că El pune preț pe truda celui care muncește și vrea să-l binecuvânteze.

Împlinirea nevoilor materiale

Munca este posibilitatea onestă oferită omului pentru a-și câștiga cele necesare traiului pentru el și familia lui. Când Domnul Isus afirmă: *„...vrednic este lucrătorul de plata sa”* (Luca 10:7), El concluzionează una dintre învățăturile constante ale Bibliei. Afirmând dreptul celor ce lucrează cu Evanghelia de a se bucura de susținerea materială din partea celor care sunt sluiți, apostolul Pavel la 1 Corinteni 9:6-12, nu face decât să reia din Vechiul Testament principiul general al dreptului la salariu pe care-l are cel ce lucrează: *„Să nu nedreptățești pe simbriașul sărac și nevoiaș, fie că este unul din frații tăi, fie că este unul din străinii care locuiesc în țara ta, în cetățile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui* (Deuteronom 24:14-15).

Cei care muncesc n-o fac doar pentru a-și câștiga hrana și bunurile de imediată necesitate, chiar dacă există acea bucurie legitimă în asigurarea propriei existențe prin muncă. Un trai mai plăcut, mai sigur și mai ușor nu este contrar principiilor Scripturii.

Cartea Proverbelor îl încurajează pe cel credincios să lucreze cu dăruire, pentru că rezultatul înseamnă binecuvântarea belșugului: *„Cine-și lucrează ogrorul va avea belșug de pâine, dar cine umblă după lucruri de nimic este fără minte”* (Prov.12:11).

Balada unui greier mic

George Topârceanu

Peste dealuri zgribulite,
Peste țărini zdrențuite,
A venit așa, deodată,
Toamna cea întunecată.

Lungă, slabă și zăludă,
Botezând natura udă
C-un mănunchi de ciumăfai, -
Când se scutură de ciudă,
Împrejurul ei departe
Risipește-n evantai,
Ploi mărunte,
Frunze moarte,
Stropi de tină,
Guturai...

Și cum vine de la munte,
Blestemând
Și lăcrimând,
Toți ciulinii de pe vale
Se pitesc prin văgăuni,
Iar măceșii de pe câmpuri
O întâmpină în cale
Cu grăbite plecăciuni...

Doar pe coastă, la urcuș,
Din căsuța lui de humă
A ieșit un greieruș,
Negru, mic, muat în tuș
Și pe-aripi pudrat cu brumă:

„Cri-cri-cri,
Toamnă gri,

Nu credeam c-o să mai vii
Înainte de Crăciun,
Că puteam și eu s-adun
O grăunță cât de mică,
Ca să nu cer împrumut
La vecina mea furnică,
Fi'ndcă nu-mi dă niciodată,
Și-apoi umple lumea toată
Că m-am dus și i-am cerut...”

„Dar de-acuș”,
Zise el cu glas sfârșit
Ridicând un picioruș,
„Dar de-acuș s-a isprăvit...
Cri-cri-cri,
Toamnă gri,
Tare-s mic și necăjit!”

Sezonul Singuratic

De Tim Gustafson, traducere de
sora Despina Bulmer, Perth

Printre maldărul de felicitări de
Crăciun, am găsit o comoară, o
felicitare de Crăciun făcută și
pictată pe un carton refolosit.
Culori simple de acuarelă evocau
o scenă de iarnă.
Centrat în partea de jos, înrămat
de fructe de pădure roșii, de
iarnă, era acest mesaj scris de
mână:
„Pacea sa fie cu tine!”

Artistul este un deținut, prieten
de-al meu. În timp ce-i admiram
lucrarea, am realizat că nu i-am
mai scris de doi ani!

Cu mult timp înainte, un alt
prizonier a fost și el neglijat în
timp ce aștepta în închisoare.
„Numai Luca este cu mine”, scria
apostolul Pavel lui Timotei.
(2 Timotei 4:11) „...nimeni n-a
fost cu mine, ci toți m-au
părăsit” (v:16).
Și totuși, Pavel a fost încurajat
chiar și în închisoare, și scrie:
„Însă Domnul a stat lângă mine,
și m-a întărit” (v:17). Dar
desigur că Pavel a simțit
singurătatea dureroasă a
abandonării.
Pe spatele acestei minunate
felicitări de Crăciun, prietenul
meu a scris: „Fie ca pacea,
bucuria și iubirea, venite cu
ocazia nașterii lui Isus să fie cu
tine și cu cei dragi ai tăi”. Și apoi
a semnat:

„Fratele tău în Cristos”.

Am pus felicitarea pe perete ca
să-mi aduc aminte să mă rog
pentru el. Apoi i-am scris.

Pe parcursul acestui an, hai să
ne apropiem de cei mai singuri
dintre frații și surorile noastre.

Ce oameni singuri îmi vin în
minte chiar acum? Noi veniți în
oraș? Deținuți? Oameni din
spitale sau din case de bătrâni?
Refugiați? Emigranți? Ce pot
face eu, indiferent cât de puțin,
ca să mă apropiu de ei?

Apropie-te, cu prietenie, și
încurajează-i pe cei singuri.

DUMNEZEU ESTE CU NOI!

Lucia Boltașu

Mă cufund iar în propriile-mi gânduri,
Scormonesc în idei și în rânduri,
Caut ceva ca să mă reprezinte,
Mă transpun în aduceri aminte,
Nici mai slab nici mai tare-n umblare,
Dar cu gând spre un Soare-răsare,
Nici mai bun nici mai rău ca-nainte,
Dar iertat prin sfânt har de Părinte,

Sunt un om, sunt o umbră ce-așteaptă,
Ca să urce spre cer câte-o treaptă,
Anotimp ce-și așteaptă-nflorirea,
Pâguind în tăcere sfințirea,
Sunt sămânța ce-așteaptă sub brazdă
Germinarea într-u-Acel ce e Gazdă,
Încolțind, sfânta genă purtând,
Mă-nnoiesc, mă înalț fremătând,

Sunt un abur, aroma de Pâine,
Secunda ce trece-ntr-un mâine,
Rubiniul ce teascul prepară,
Frământând cei-i 'năuntru și-afară,
Mă ascund într-un ieri circumcis,
Meditând la tărâmul promis,
Dar ce-i azi, mă învață mai mult
De Cuvântul Scripturii s-ascult,

Să cunosc voia Domnului meu,
Să proclam Vestea Bună mereu,
Iar atunci când mă-mpiedic și gem,
Pe Isus eu degrabă să chem,
Să lepăd la cruce poveri,
În suflet să-mbrac primăveri,
Să fiu o mireasmă și eu,
C-așa m-a creat Dumnezeu!

În duh s-am mereu mulțumire,
Să vorbesc despre Cer, mântuire,
Căci prin har sunt eu astăzi ce sunt,
Un copil, chiar de-i părul cărunț,
Prin Isus am puterea să sper,
Am credință și pace de fier,
Pot să strig: „Ava-Tată!” oricând,
C-am intrat într-un Nou Legământ,

Sunt iertat, sunt salvat, mântuit,
De aceea sunt azi fericit,
Nu mai stau sub obroc, ci doresc,
Ca să ard pentru Cer, cât trăiesc!
Luminând să-mi duc traiul ascet,
Să alerg chiar de merg mai încet,
Chiar de pierd lupte mici, în război
Să nu uit, „Dumnezeu e cu noi!”

Vorbește, Doamne, sufletului meu Lucia Boltașu

Vorbește, Doamne, sufletului meu
Și spune-mi dacă sunt pe calea dreaptă,
Mă-ndrumă-atunci când pasu-mi este greu,
Lumină dă-mi și duhul îmi deșteaptă.

Vorbește, Doamne, sufletului meu,
Căci glasul Tău mi-aduce bucurie,
Cuvântul insuflat, cuvântul Tău,
Îmi e balsam și-mi dă mereu tărie.

Vorbește, Doamne, sufletului meu,
În zori de zi și-n nopți întunecate,
Să Te înalț, ca Domn și Dumnezeu
Și-n tot ce fac, să-Ți dau întâietate.

Vorbește, Doamne, sufletului meu
Și de n-aud, Tu să mă strigi pe nume,
Căci de-aș pieri, ce aș mai face eu?
Aș fi uitat, pierdut în astă lume.

Când îmi vorbește gura Celui Sfânt,
De două ori urechea mea ascultă,
Căci ce sunt eu? Un bulgăr de pământ!
Doar cu Isus, am viață, viață multă.

Vorbește astăzi robului supus,
Învață-mă să stau în ascultare
Și-n Nume Sfânt al Domnului Isus,
Eu să mă rog, să cer înviorare.
Când drumu-i greu, să-nalț voios un cânt,
De adorare, sfântă mulțumire,
Iar duhul meu, primind un nou avânt,
Se va-nălța pe aripi de iubire.

Mâna celui care dăruiește niciodată nu este goală

Oamenii străzii din Melbourne nu au unde locui, sunt singuri și săraci. Nu-i putem ajuta asigurându-le o locuință, dar îi putem ajuta cu hrană, o haină caldă pe timpul nopților reci din Melbourne.

În fiecare vineri seara, noi încercăm să hrănim pe toți cei flămânzi care ne ies în cale. Eu fac mâncare caldă, sandwichiuri, orez, deasemenea ofer conserve, noodles, biscuiți, orice se poate mânca... „din mers”.

Mă numesc Victoria și fac acest lucru pentru că eu sunt binecuvântată să am destul, pe când alții duc lipsă. Motivul pentru care ei sunt în această situație, fie că și-au pierdut serviciul, fie că au probleme cu alcoolul, drogurile, sau suferă de boli mintale, asta nu are importanță. Ei sunt flămânzi și atâta lucru putem face și noi pentru ei.

Suntem un grup de voluntari care, de obicei ne strângem în față la Hungry Jacks, în City. Oferim hrană celor flămânzi și fără adăpost, stăm de vorbă cu ei, le dăm o încurajare, o speranță, un cuvânt din partea Domnului atunci când avem ocazia. Iar ei sunt întotdeauna mulțumitori și recunoscători.

Victoria

SEARA ÎN MELBOURNE

Este seară. Flinders Street, în apropiere de gară. Un grup de creștini români au ales să fie în acest timp pe stradă, având dorința de a fi de ajutor unor oameni în nevoie. Fac parte dintr-un grup de voluntari care au pe inimă cuvintele Domnului: „...am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut, am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat..”

Am întrebat-o pe Maria: „Ce faci tu aici, soră dragă”?

Mi-a răspuns: „Îmi pare rău de acești oameni sărmani, sunt neajutorați, unii sunt bolnavi, alții disperați, fără familie, fără casă, fără Dumnezeu pe lume. Îmi este milă de ei, vreau să îi ajut”.

„Probabil ca ai timp la dispoziție”. A răspuns:

„Am atâta timp liber cât îmi doresc să am. Am acasă 10 copii, Domnul ne poartă de grijă la toți. Suntem aici doar câteva ore pe săptămână, restul timpului îl petrec cu familia, cu Biserica. De fapt, Iosif, soțul meu este aici, Ana-Maria, fata mea în vârstă de 9 ani, este și ea în această seară aici, cu noi, o mână întinsă unor oameni nefericiți. Noi suntem un mic grup de români creștini care suntem mulțumitori Domnului că ne-a îngăduit să fim parte din această minunată lucrare, alături de o mulțime de alți credincioși australieni și de alte neamuri, oameni minunați, plini de iubire și compasiune”.

Se lasă înserarea peste oraș și se aprind luminile străzii peste oamenii străzii, peste oameni... peste cuvinte, peste faptele noastre, peste rugăciunile noastre, peste briza răcoroasă a serii.

Pagină întocmită de Aneta Oprănescu

BINECUVÂNTARE LA PRIMA BISERICA ROMÂNĂ DIN MELBOURNE

La data de 20 decembrie 2015, a avut loc în Biserica Baptistă Română din Endeavour Hills o dublă sărbătoare.

Tânără familie Daniel și Roxana Cerbu, au adus înaintea Domnului și a Bisericii, spre binecuvântare, pe micuța Elsie.

De asemenea altă familie tânără din Biserică, David și Ema Avram, au adus la binecuvântare pe micuțul Timothy.

A fost prezentat un frumos program, a cântat spre slava Domnului și bucuria noastră fratele David Negrean, corul copiilor, și Daniel Cerbu cu fetițele.

„Iată, fiii, (copiii), sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El” Psalmul 127:3.

Să nu încetăm în a ne ruga Domnului pentru aceste lăstare ale Bisericii, ca să crească și să ajungă credincioși ai lui Dumnezeu, ei și cei ce vor veni în urma lor.

Iacob Cerbu

3 Ianuarie 2016 – Prima Biserică Română din Melbourne

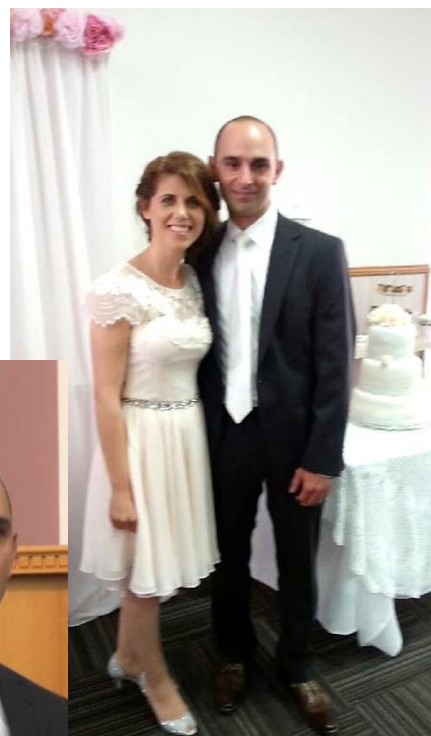
În această zi de duminică s-a sărbătorit logodna dintre Iosif Rotaru și Loredana Voicu. Așa cum a mărturisit Loredana, drumul singurătății s-a încheiat, așteptarea ei pentru un soț a fost răsplătită de Dumnezeu.

Iosif a fost în căutarea... Împărăției lui Dumnezeu; și iată ce fericire i-a dat Dumnezeu pe deasupra.

Păstorul Teofil Ciortuz a binecuvântat această logodnă, adăugând că acest serviciu să fie spre gloria lui Dumnezeu și totodată ca un exemplu pentru tinerii Bisericii. Atât Iosif cât și Loredana au avut cuvinte de încurajare și învățătură.

Dumnezeu să binecuvânteze această familie tânără în umblarea lor mână în mână pe Calea mântuirii.

Iacob Cerbu

TRENUL SPERANȚEI

BOXA ZERO

Constantin Oprănescu

Pentru ce oare ne luptăm atâta?

Timpul parcă s-a topit. Sunt în Boxa Zero, la Aiud, vecin cu Boxa Criminalilor. Ce caut eu aici? N-am omorât pe nimeni. Eu sunt un băiat bun, de viață, un bețiv pașnic și am vrut doar să scap puțin la loc larg, să fug în lumea mare, să fug din patria mamă, România, ceea ce la vremea aceea, prin 1982, era considerată o crimă. Așa că, după ce m-au prins pe undeva, prin munți, m-au băgat la pușcărie, la Aiud, aici în Boxa Zero. Ce număr caraghios este numărul zero, nici nu seamănă a număr. Așa că eu, care sunt un zero, stau închis în Boxa Zero împreună cu alți nenorociți fără nume și fără număr, vecini cu Boxa Criminalilor.

Și lupta pentru supraviețuire este grea pentru toți în Boxa Zero. Uite-l pe Nelu Pantea, Teroarea Sibiului, călare peste toți hoții din Boxa Zero. Are niște arcuri în palmă și face continuu exercițiu al pumnului, să fie în formă. Îi place să-i bată pe toți care-i cad în mână. Pentru asta stă închis. Aici este în elementul lui. Uite-l cum a pus ochii pe un țigan slab și supărat care nu mai poate, sau nu mai vrea, să iasă la muncă.

- Ce e mă? Nu mai poți? Vai de viața lui... sac de box l-a făcut, nu alta... Bătut cu pumnii și cu palmele, cu genunchii și coatele până cade jos, lat. Apoi, dacă e jos... i se cuvine un picior în gură. Vai de viața lui... Gorila și-a pierdut controlul. Noi toți ceilalți ne uităm speriați și am vrea să fim și mai mici decât zerourile din Boxa Zero, să nu fim băgați în seamă, să fim nuliți, praf, vânt. Frica este lucru mare...

Oare pentru ce chinuie un om pe alt om? În pușcărie suntem toți la dispoziția toanelor omenesti. Milițianul este stăpân. Un hoț cu mușchi de fier și pumni de oțel cade sub loviturile milițianului. Se zvârcolește la pământ, este legat cu lanțuri grele și strigă din noroi, scuipându-și dinții afară din gură:

- Pentru ce bați un om dezarmat și bolnav? Pentru ceeee? Urletul îi este astupat de o cizmă. Pentru ce? Pentru că ești la pământ și când ești la pământ meriți o cizmă în bot. Și o primește și pe a doua și, Spaima Sucevei, care a ținut sub teroarea pumnului toate pușcăriile prin care a trecut, se zvârcolește în sânge și noroi; și totul se va termina după ce va lustrui cizmele celui care l-a călcat în picioare.

Pentru ce se zbat oamenii? Pentru ce tot zbuciumul ăsta? Cine are o bucătică de zahăr și o felie de slănină e mai în putere decât cel ce-și vinde pâinea pe țigări, și ține în pumn toată suflarea celor nenorociți. Dar dacă milițianul a băut o sticlă de rom, nimic nu mai are valoare. Este o lume mică și fără însemnătate, fără nume, fără număr... Asta este Boxa Zero, vecină cu Boxa Criminalilor.

Acolo, în Boxa Zero, am auzit de Nebucadnețar. Uite cum:

Era frig, în decembrie. Boxele aveau trei pereți de tablă, acoperiș, iar fațada era din plasă de sârmă. Mișunau cam 20 de hoți într-o boxă. Într-o zi tremuram și bocăneam pe pământul înghețat. Mă plimbam repede ca să mă încălzesc – zece pași înainte, zece pași înapoi. Și uite că mă ciocnesc de un alt hoț care, tremurând, îmi zice:

- Hai să ne plimbăm amândoi. Eu:

- Hai, gagiule, mai stăm la vrăjeală, mai uităm de frig. Și, umăr la umăr, pornim – zece pași înainte, zece pași înapoi.

- Așa a dus Nebucadnețar poporul Israel în robie, cum ne-a dus pe noi diavolul ăsta acum. Nu are curaj să pomenească numele lui Ceaușescu, sunt urechi peste tot. Eu nu prea-l înțeleg, gândurile mele sunt departe, cum să scap de pușcărie și să fug în Australia, nu mă interesa Nebucadnețar.

- Așa a făcut Nebucadnețar cu poporul Domnului, cum face și criminalul ăsta, dar Dumnezeu o să ne scape de lanțul diavolului. Să ai încredere în Dumnezeu și o să scapi. Știu că nu ești hoț, ci frontierist, dar orice ai fi, să te rogi Domnului să te scape de robia diavolului. Eu mă uit pe furis la el și-l iau de sus:

- Da' tu cum ai nimerit aici, coane, că pari gagiule mișto, nu prea te arăți a fi manglitor? Și el îmi spune:

- Vreau să plec în America, am actele de emigrare depuse, dar nu mă lasă să plec. Atunci, m-am baricadat în casă cu toată familia și am scos steagul american pe geam.

- Ca-n filme, să n-am parte, și care a fost mișcarea?

- Au intrat peste noi și ne-au închis, pe mine și pe soție. Copiii sunt pe la frați. Am greșit... Trebuie să plătesc...

- Ce-ai greșit, fratele meu, unde e greșeală?

- Greșeala a fost că am ridicat deasupra casei mele steagul american. Trebuia să ridic steagul lui Hristos, steagul Domnului. Am greșit... Domnul să mă ierte...

Arăta spășit și sincer necăjit și, tocmai când mă gândeam cum o arăta steagul lui Hristos, ne taie calea un hoț:

- Hei, bucureștene, mi se adresează el mie, lasă-l pe husănu' ăsta că n-are decât Evanghelie în cap, și-i trage sărmanului o palmă după ceafă. Strigă la el:

- Pe cine vrei tu să pocăiești, mă? Pe ăsta? Păi ăsta e șmecheraș de București, mă, huidumă, te fumează, mă. Iar către mine:

- Și eu sunt din București, mânca-ți-aș, șplingar din Ferentari. Scoate o pereche de zaruri din buzunar și le freacă în palmă:

- Dacă ai ceva în sarsana, hai să dăm cu ele. Ne-am dus mai într-o margine. El s-a așezat turcește pe pământul înghețat, eu m-am ghemuit pe genunchi. Am scos două legături de țigări și le-am pus jos:

- Dă-i să meargă, mânca-ți-aș, jumate-jumate...

Stăm pe pământul înghețat din Boxa Zero și zarurile se rostogolesc între noi. Timpul se topește iar, se scurge ca un bulgăre de ceară topită, prin crăpăturile vieții. Se scurge printre blestemele din Boxa Zero...

...Iar acum sunt aici, jos, pe genunchi, în Casa Domnului. Îmi plimb mâinile pe covorul rece... caut pe covorul rece... Caut zarurile din Boxa Zero. Cu ochii închiși, cu fruntea sus, gol de gânduri și de amintiri, caut. Pipăi cu mâinile covorul... Unde sunt zarurile din Boxa Zero? S-au dus... Toate s-au dus. S-a dus și Boxa Zero. Am scăpat, acum am scăpat de la Aiud... Acum, mă simt eliberat. Acum, aici, am părăsit Boxa Zero. Abia acum, abia aici...

Va urma

UN MINUT LA ÎNCHISOARE

Înapoi, la închisoare
În memorii ce-au apus,
Lângă clipa trecătoare,
Lângă anii ce s-au scurs.

Un minut să stau cu Tine
Pe pământul înghețat
Aplecat în rugăciune,
Umilit îngenunchiat.

Rugăciuni ce niciodată
N-am legat într-un cuvânt
Se rostogolesc de-odată
În zăpadă, pe pământ.

Strig la cerul de aramă,
Strig la Dumnezeu meu
Înghețat de frig și spaimă -
Rugăciune de ateu:

„Doamne, mor de frig și foame
Nu mai prind ziua de mâine...
Dă-mi încălțăminte, Doamne,
Dă-mi măcar un colț de pâine...

Sunt bolnav, dă-mi sănătate,
Apără-mă de dușmani,
Nu mă osândi la moarte,
N-am decât treizeci de ani...

Dă-mi putere, dă-mi speranță,
Și... doar un minut aș vrea,
Cât mai sunt încă în viață
S-o mai văd pe mama mea...”

Iată, un minut dispare
Stors din teamă și durere.
Totuși... ca din întâmplare,
A venit... o grațiere.

Cum putem face față avalanșei de informații?

Daniela Ion, membră a *Women Lawyers of W. A.*

Cercetătorii de la Facultatea de Informatică a Universității Berkeley din California, au constatat că omenirea a primit mai multe informații în ultimii 30 de ani decât în ultimii 2500 de ani. În timp ce unii cercetători consideră că informațiile se dublează la fiecare 2-3 ani, alții cred că aceste cunoștințe se dublează

în fiecare an. Pentru mulți dintre noi este din ce în ce mai greu să asimilăm și să procesăm așa o avalanșă de informații.

Doctor Deborah Barreau, profesor asociat la Școala de Informatică a Universității din Carolina de Nord, a observat că „atunci când noi încercăm să luăm o decizie, adesea avem atât de multe informații că suntem confuzi și nu știm ce să facem”.

Această situație de a primi prea multe informații este cunoscută sub numele de *încărcare excesivă cu informații*. Ploaia informațională nu este un fenomen nou. Încă din secolul al XV-lea, când a fost inventată presa tipografică, care a făcut posibilă distribuirea informației scrise către populație, oamenii s-au plâns că sunt prea multe materiale publicate pe care trebuie să le studieze.

Doctor David Levy, profesor la Universitatea din Washington, a afirmat că „excesul informațional este din ce în ce mai mare decât în trecut datorită tehnologiei, în mod special a computerului”. Dar nu doar tehnologia a avut impact în multiplicarea informației, ci și internetul. „The World Wide Web” a pus, și pune la dispoziția oricui, accesul la miliarde de pagini de informații. Oricine dorește poate avea un blog sau un *web site* sau își poate împărtăși gândurile online.

Bineînțeles că nu toate informațiile sunt adevărate sau ne sunt de folos. Doctorii ne avertizează că aceasta *ploaie de informații* ne poate produce stress, anxietate, oboseală, frustrare; toate acestea conducând la erodarea sănătății și a vieții de familie.

Ce este de făcut?

În Proverbe 18:15 putem citi că „O inimă prețuită dobândește cunoștința, și urechea celor înțelepți caută cunoștința”.

În Proverbe 24:5 putem citi o idee similară: „Un om înțelept este puternic și cel cunoscător își mărește puterea”.

Dumnezeu vrea ca noi să ne folosim mintea și să ne dezvoltăm aptitudinile.

Care ne sunt prioritățile?

Această avalanșă de informații ne distrage atenția de la ceea ce este mai important pentru un creștin: relația lui cu Dumnezeu. O relație sănătoasă cu alți oameni, în special cu familia și cu alți creștini, este o parte importantă a relației noastre cu Domnul, dar este vital pentru noi să avem părtășia noastră cu Dumnezeu prin studierea Bibliei și prin rugăciune.

Cu aproape 3000 de ani în urmă, regele Solomon, care era un om foarte înțelept, a înțeles înclinația omenirii către informație. În Eclesiastul 12:12 putem citi: „Fiul meu, ia învățătură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți să știi că n-ai mai termina, și multă învățătură obosește trupul”.

Cu 2500 de ani în urmă, profetul Daniel a fost înștiințat printr-un înger că o explozie de cunoștințe va avea loc în zilele din urmă: „Mulți vor alerga înapoi și înapoi și cunoștința va crește” (Daniel 12:4). Cuvântul evreiesc folosit aici pentru *a crește* are și înțelesul de a multiplica informația, așa cum se întâmplă în zilele noastre.

În 2 Timotei 3:7, apostolul Pavel îi spune lui Timotei că „unii totdeauna învață și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului”.

Cu toată această avalanșă de informații, cunoștința despre Dumnezeu și felul cum trebuie să-L urmăm par a se diminua. Societatea americană a Bibliei a realizat un sondaj despre citirea Bibliei și a ajuns la concluzia că nu doar americanii, ci și alți locuitori ai altor state dezvoltate, nu mai citesc Biblia așa cum o citeau în trecut.

Cu mulți ani în urmă, Dumnezeu i-a avertizat pe israeliți că „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6). Distrugerea omenirii vine din lipsa cunoașterii Cuvântului Domnului.

În concluzie, nu contează cât de ocupați suntem cu treburile zilnice, internet, telefon mobil sau Facebook, trebuie să ne facem timp să citim, să ne închinăm, să ne rugăm și să medităm la Cuvântul Domnului. Să ne ajute Bunul Dumnezeu.

Psalmul 119:9 - Navigând pe cărările vieții

Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.

Cred că un titlu bun pentru generația tinerilor de azi este *Navigatori*. Majoritatea știu să navigheze bine în tehnologie, în limbi străine, în geografie, și de ce nu... în relații. Dar viața este încărcată cu ispite care au menirea să pună obstacole pe cărarea vieții, chiar capcane.

Psalmistul David ne dă răspunsul la o întrebare de navigare prin viață a tinerilor. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Domnului.” El presupunea că tânărul este deja pe calea cea bună. O știe, a găsit-o și vrea să navigheze pe ea, vrea să se mențină pe ea. Dorința tânărului este să o păstreze curată! Răspunsul este – Îndreptare după Cuvânt. Chiar fiind pe calea cea bună, tot are nevoie de îndreptare. Așa că, tinerilor, vă îndemn să vă puneți în GPSul vieții, Cuvântul lui Dumnezeu ca dreptar și să vă îndreptați după El! Astfel vă veți păstra curată cărarea.

Cu o lacrimă, despre Ioan Botezătorul

Păstor Vladimir Pustan

6 Ianuarie 2016

Am primit câteva telefoane de dimineață și oameni de bine mi-au urat „La mulți ani!”. Mi-am adus aminte că Biserica Creștină sărbătorește azi amintirea Sfântului Ioan Botezătorul. Întotdeauna când vorbesc despre el sau scriu despre el, o fac cu lacrimi în ochi.

A trăit o viață scurtă, dar plină. Născut din părinți bătrâni – ca semn că Dumnezeu nu uită rugăciunile noastre nici la bătrânețe. Îngerul a adus părinților un mesaj cutremurător, că va fi heraldul lui Mesia.

Cel mai mare născut din femeie, cel mai mic însă în Împărăția Cerurilor, așezat inconfortabil între două testamente, mărturisind că nu el e lumina, pe când nouă ne-a spus Hristos că suntem lumina lumii, dar cum oare ar trebui să trăim noi ca să fim mai vrednici de cer decât Ioan Botezătorul?

A avut la dispoziție 6 luni și a condus sute de oameni la Hristos. Noi trăim o viață de 80 de ani și vecinul de la bloc nu știe că suntem creștini. A trăit o viață de renunțare, postind, mâncând la regim, haine a avut de la second hand.

A trăit o viață curajoasă, începându-și predicile cu „pui de năpârci”, iar pe Irod l-a făcut curvar pe baza principiului că mai bine să suferi tu din cauza adevărului, decât să sufere el din cauza ta. A murit pentru a putea trăi adevărul.

Nu i-a pasat de politică, fie ea și bisericească. Un lup singuratic, dar ascultător. Când L-a văzut pe Hristos, L-a recunoscut ca Mesia și L-a botezat, deși nu prea a avut chef. Era în momentul acela cel mai sfânt om de pe planetă, dar în comparație cu Hristos era un zero. Un om umil („nu-s vrednic”) și de aceea s-a legat cu brâul, să nu i se bombeze pieptul.

A spus că-i doar o voce, pentru că vocilor nu li se fac statui. A spus că nu e el Cristosul, iar când a auzit că morții învie, surzii aud, orbii văd, a zâmbit. Știa că Dumnezeu avea controlul pe tabla de șah. I s-a tăiat gâtul pentru că n-a suportat niciodată ideea tipic românească „capul plecat sabia nu-l taie” știind că având capul plecat, nu vezi cerul.

România, (lumea întreagă, n.e.), are nevoie de un Ioan Botezătorul. Să aibă grijă învățătorii de la școala duminicală de copiii de la grupele lor, știind că pe acolo se ascunde omul trezirii...

De ce nu ești un Timotei ?

Spiros Zodhates

Mă întorceam acasă obosit după munca unei zile grele. Era pe vremea dinainte de a mă înrola în armată.

Pe drum, mi-a răsunat în minte o întrebare ciudată, care nu știam de unde vine și la care nu știam cum să răspund. Întrebarea era: „De ce nu ești un Timotei ?”

Am căutat să o alung din minte ca pe un musafir nedorit, dar întrebarea se ținea ca scaiul de mine. Abia când m-am gândit la semnificația acestui nume, am putut să găesc un sens acestui gând care îmi răsărise în minte.

„Timotei” este un nume compus din verbul „Timo”, care înseamnă „a onora” și din substantivul „Theos”, care înseamnă „Dumnezeu”. Este un nume plin de importanță, cum sunt mai toate numele din Orient.

Întrebarea mi-a apărut dintr-o dată într-o cu totul altă lumină: „De ce nu ești un Timotei ?”

Zgomotul străzii a fost însă prea mare ca să mă pot concentra mai mult asupra acestei întrebări, ca să-i dau un răspuns mulțumitor.

Am revenit la această problemă când m-am dus la culcare. Am îngenunchat să mă rog, dar n-am putut rosti ca altădată rugăciunea. Întrebarea mi-a răsărit iarăși în minte. Un răspuns superficial n-ar fi fost „adevăru, tot adevăru și numai adevăru”, așa că am îngânat: „Doamne, Tu știi că, în parte, am căutat să fac aceasta.”

Atunci mi-am dat seama că fusesem un așa zis creștin „cu vâsle”, cum m-ar fi numit E. Stanley Jones.

El ne spune în cartea lui că există trei feluri de creștini: cel „cu vâsle”, cel „cu pânze” și cel „cu motor”.

Primul este creștinul puternic dependent de propriile lui puteri, străduindu-se mereu să se descurce singur.

Cel de al doilea este dependent de vânturi și de valuri, adică de circumstanțe. El știe că nu se poate descurca singur și că depinde în foarte mare măsură de ceilalți. Dacă cei din jur vor fi de acord cu el și dacă-l vor ajuta, va reuși să meargă mai departe.

Al treilea fel de creștin este pus în mișcare de izvorul energiei divine dinăuntrul lui, „după lucrarea puterii Lui, care lucrează în mine” (Coloseni 1:29), și înaintează și atunci când vântul îl ajută și atunci când vântul îi stă împotrivă.

Vremea rea s-ar putea să-l facă să meargă mai încet, dar este sigur că nu va reuși să-l împiedice să-și îndrepte barca spre portul din Țara biruinței spre care se îndreaptă.

În preziua respectivă nu reușisem să fiu un Timotei veritabil pentru simplul motiv că încercasem să ajung în Țara bucuriei și biruinței vâslind din rășputeri cu mâinile mele și așteptând vremea prielnică și uitându-mă peste tot după ajutorul oamenilor. Vai! Vâslele și mâinile mele nu fuseseră destul de puternice ca să facă față circumstanțelor nefavorabile ale vieții. Dacă barca mea ar fi avut un motor, cârmaciul ei ar fi reușit să mă ducă pe drumul adevărat, iar răspunsul la chinuitoarea mea întrebare ar fi putut fi un răsunător „Da”.

Cum ești tu? Îl slăvești tu prin viața ta pe Dumnezeu? Ești cu adevărat un „Timotei”?

Recunosc, nu este ușor să fii un astfel de om, dar este posibil să ajungem un asemenea creștin prin puterea Celui care ne iubește și care S-a dat pe Sine însuși pentru noi, punându-ne astfel la dispoziție tot ceea ce ne trebuie ca să nu mai vâslim prin neguri, nesiguri unde vom ajunge. Ține minte că întrebarea cere un răspuns direct și personal. Ce vei răspunde?

Sursa – BARZILAIENDAN

We All Will be Surprised on Judgment Day

A lot of people are going to be surprised on judgment day. Because the things they do to believers they are really doing to Jesus himself personally. Everything from ISIS beheading Christians to North Koreans abusing believers in prison camps to that person at work who makes fun of you because of your faith. They're not hurting mere humans, but everything they do they're doing to Jesus himself, As Saul found out.

But Saul, still breathing threats and murder against the disciples of the Lord, went to the high priest and asked him for letters to the synagogues at Damascus, so that if he found any belonging to the Way, men or women, he might bring them bound to Jerusalem. Now as he went on his way, he approached Damascus, and suddenly a light from heaven shone around him. And falling to the ground he heard a voice saying to him, "Saul, Saul, why are you persecuting me?" And he said, "Who are you, Lord?" And he said, "I am Jesus, whom you are persecuting (Acts 9:1–5).

What a shock this must have been to Saul. No wonder he said later he was the foremost of sinners, for he had persecuted the church of God (1 Timothy 1:15). Every time he threw a believer into prison, he was abusing the Savior of the world. He was afflicting the Creator of the universe.

But those who persecute Christians are not the only ones who are going to be surprised on judgment day. Jesus said believers are going to be surprised: Then the King will say to those on his right, 'Come, you who are blessed by my Father, inherit the kingdom prepared for you from the foundation of the world. For I was hungry and you gave me food, I was thirsty and you gave me drink, I was a stranger and you welcomed me, I was naked and you clothed me, I was sick and you visited me, I was in prison and you came to me.' Then the righteous will answer him, saying, 'Lord, when did we see you hungry and feed you, or thirsty and give you drink? And when did we see you a stranger and welcome you, or naked and clothe you? And when did we see you sick or in prison and visit you?' And the King will answer them, 'Truly, I say to you, as you did it to one of the

least of these my brothers, you did it to me.' (Matthew 25:34–39)

Anything we do for the lowliest believer — "the least of these my brothers" — we do to Jesus. Anything. And we don't simply do it *for* Jesus, we do it *to* Jesus: "You did it to me."

My dad would regularly take a mentally handicapped guy to pick up food. He'd bring him to church on Sunday, and then take him to Wendy's for a burger afterwards. I know that when my dad went to heaven last year, Jesus said, "JJ, every time you took Tommy to Wendy's you were taking me."

When you help a brother move, spend the day with a crew working on a widow's house, pray for that discouraged sister, or slip that brother \$20 to get some food, remember who you're doing it to. Even the smallest acts of love we do for believers will be rewarded:

And whoever gives one of these little ones even a cup of cold water because he is a disciple; truly, I say to you, he will by no means lose his reward." (Matthew 10:42)

"Even a cup of water!" Most of the deeds Jesus will reward won't be monumental, but the smallest acts of kindness in his name.

All those diapers you change, all those stories you tell your kids at night, all those rides you give to the volleyball tournament—all will be rewarded. Every dollar you give to the poor, every visit to the nursing home, every trip to the hospital to see that sick brother, every long morning with the 3-year-olds in Children's Ministry, every meal you take that family with the newborn, every word of consolation, every text to encourage, every prayer for that hurting believer — you do to Jesus himself and He won't forget the smallest act of kindness. After all, He remembers every cup of water we give in his name.

So, do whatever you can today to bless brother or sister or someone in need. It doesn't have to be big. And don't bother trying to remember it because Jesus will remind you of it on judgment day.

Mark Altrogge, pastor of *Saving Grace Church* of Indiana

REVOLTĂ-N TRUP

Petru Dugulescu

Într-o zi-nsorită, ochiul mâniaș,
Se zbătea-n orbită și privea în jos:
„Ce e, frățioare” - eu l-am întrebat -
„Ai vreo supărare?” Da, sunt revoltat!
Și-ți voi spune-acuma adevărul tot -
C-am răbdat într-una și-acum nu mai pot;
Din a mea-nălțime, tot privind în jos,
La piciorul ăsta strâmb și noduros,
Pe-ale mele gene, jur că nu mă-nșel
Că de la o vreme, prea-ncălțat e el!
În ciorapi, în gheață, veșnic lustruit,
Să-l admire lumea, pfui! Ce ipocrit!
Câtă cheltuială, ce atenții mari,
Iar eu procopseala ... niște ochelari!
Ca să fiu tot paznic - Nu! - mai bine chior,
Chiar de par obraznic, vreau să fiu picior!”
Și dintr-o zvâcnire ochiul a sărit -
Dar fără privire, talpa l-a strivit.

Când cu duioșie vrut-am să-l adun:
Mâna, cu mânie, îmi dădea un pumn ...
„Slugă credincioasă, dar cu tine ce-i?”
„Asta-i ce m-apasă: slugă cât mă vrei?
Numai încordată, să lucrez, să scriu!
Să hrănesc stomacul, veșnic nesățul,
Și umflat cât sacul, nu mai vreau, destul!
Singura-mi stăpână, vreau să-mi fiu pe plac:
Eu nu mai sunt mână, mă declar stomac!”
Și din clipa-n care mâna n-a lucrat -
Nehrânind stomacul, biata s-a uscat;

Auzind urechea tristul tărăboi,
Dintr-odată strigă: „Și eu fac război!
Simplă, clăpăugă, stau ca un tolcer -
Nici eu nu sunt slugă, gură mă prefer!
Ea-i fără pereche, totu-i pentru ea,
Parcă pe ureche nu s-ar putea bea!
Face gălăgie ca un papagal,
Mi se dă și mie să mai fac scandal ...”
Își sfârși ideea și-apoi amuți,
Și din clipa-aceea, sărmana surzi.

Dar, vă rog, nu plângeți cu-al milei foc
Că, din fericire, toate-mi sunt la loc!
O anomalie, cum am prezentat,
Doar în fantezie mi s-a întâmplat.
Însă plângeți faptul trist și dureros,
Că se-ntâmplă-acestea-n trupul lui Cristos!

Morală:

Ne-mplinim menirea, existăm, trăim,
Numai când pe alții în dragoste-i slujim!

Dumnezeu să îți fie suficient!

Max Lucado

Pare că niciodată, nimic nu este suficient. Nu este suficient timp, noroc, încredere, înțelepciune, inteligență. Prin urmare, ne îngrijorăm. Dar îngrijorarea nu schimbă lucrurile!

Isus a spus: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” (Matei 6:26-27).

Poți să îți petreci zeci de ani având gânduri de îngrijorare despre viața trecătoare și să nu o poți prelungi cu un minut. Îngrijorarea nu duce la nimic.

Isus nu condamnă îngrijorarea justificată, cea față de responsabilități. Însă îngrijorarea continuă, programată mental, îndepărtează prezența lui Dumnezeu. În îngrijorare, nesiguranța este înfruntată fără credință. Mai mult, îngrijorarea adună provocările zilei fără a-L include pe Dumnezeu în ecuație.

Isus a spus: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Fie ca Dumnezeu să îți fie suficient!

Sursa Marius Zărnescu

Ce mi-aș dori acum...

Ioan Ciobotă

Mi-aș dori ca în politică să nu mai fie ură, răzbunare, ranchiună și răutate, ci să fie dragoste, smerenie, acceptare și bunătate.

De fapt, același lucru mi l-aș dori și pentru Biserici și credincioși.

Mi-aș dori...

Mi-aș dori ca în *media* să fie înălțat doar Numele lui Cristos și dragostea Lui, mireasma Lui și bunătatea Lui să fie pe buzele tuturor, la orice televiziune, radio, în orice ziar și pe Internet.

De fapt, același lucru mi l-aș dori și pentru Biserici și pentru mieluseii lui Cristos.

Mi-aș dori...

Mi-aș dori să particip la o masă de dragoste foarte simplă, împreună cu toți cei dragi și cu celelalte oițe ale lui Cristos.

Mi-aș dori să fiu în vârf de munte, să mă uit cu drag la brazii plini de zăpadă, să miros cozonacii scoși din cuptor, și să meditez profund la „Pâinea vieții”.

Mi-aș dori să mă bucur împreună cu frații mei de credință, cântând laude Domnului, iar Cerul să se deschidă și să fim acompaniați de îngeri și de mulțimile de oștiri cerești.

Mi-aș dori...

Mi-aș dori să fiu în turma de oi, doar oi... care-și urmează bucuroase Păstorul, doar Păstorul... Marele Păstor al oilor...

Mi-aș dori...

PRAJITURĂ CU CREMĂ DE PORTOCALE ȘI CIOCOLATĂ

Timp de preparare: 1 oră. Timp de coacere: 15 minute. 12 porții.

Blat	180 gr zahăr
4 ouă	90 gr unt
1 praf de sare	Cremă de portocale
4 linguri zahăr	200 gr orange curd
2 linguri ulei	200 ml smântână
4 linguri făină	1 linguriță zahăr vanilat
2 linguri pesmet	250 gr mascarpone
1 linguriță praf de copt	Cremă de ciocolată
Orange curd	200 gr ciocolată neagră
180 ml suc de portocale	50 gr unt
coaja rasă de la 2 portocale mari	3 linguri lapte
3 ouă mari	

BLAT

Pentru blat începem prin a bate bine albușurile cu un praf de sare. Adăugăm zahărul, câte o lingură și mixăm bine după fiecare adăugare. Gălbenușurile le amestecăm cu uleiul, apoi le încorporăm cu lingura ușor peste albușuri, cu mișcări de jos în sus. Făina o amestecăm cu pesmetul și praful de copt, apoi le adăugăm toate peste albușuri, cu aceleași mișcări ușoare de jos în sus.

Preîncălzim cuptorul la foc mediu și tapetăm cu hârtie de copt tava mare de la aragaz – 35/45cm.

Turnăm compoziția și nivelăm. Coacem blatul la 180C pentru aproximativ 15-20 de minute. Blatul trebuie să fie copt, dar nu uscat. Răsturnăm blatul pe un grătar și îndepărtăm hârtia de copt, apoi îl lăsăm la răcit și continuăm cu crema.

ORANGE CURD

Spălăm bine portocalele și răzuim coaja pe răzătoarea mică. Stoarcem apoi sucul de la portocale și punem 180 de ml într-un bol pe baie de aburi. Adăugăm și coaja rasă și punem pe foc mic. Separat, amestecăm ouăle cu zahărul până când se deschid ușor la culoare. Punem ouăle peste sucul din bol și amestecăm bine. Adăugăm și untul tăiat cubulețe și lăsăm pe foc mic (mic de tot), aproximativ 10-15 minute până când compoziția se îngroașă și seamănă cu o smântână. În tot acest timp este bine să amestecăm pentru a evita formarea de cocloașe. Când *orange curd* este gata, îl acoperim cu folie alimentară și îl dăm la rece.

CREMA DE PORTOCAL

Mascarpone la temperatura camerei îl mixăm bine până când devine cremos. Adăugăm treptat cele 200 de grame de *orange curd*, (sigur, iese mai mult, însă cu restul puteți face o înghețată delicioasă), și mixăm ușor până la omogenizare.

Frișca rece din frigider o mixăm bine de tot împreună cu zahărul vanilat apoi o încorporăm ușor, cu mișcări de jos în sus, în crema de portocale. Dăm crema astfel obținută la rece.

CREMA DE CIOCOLATĂ

Crema de ciocolată se face ușor, trebuie doar să topim la baie de aburi, la foc mic, ciocolata împreună cu untul și cu laptele. Lăsăm puțin deoparte să se răcească.

ASAMBLARE

Tăiem blatul în 4 părți egale, adică dintr-o foaie mare dreptunghiulară vom face 4 foi mai mici – puteți să-l tăiați și în 3 doar, și veți obține o prăjitură cu mai puține straturi. Pe fiecare blat punem 2-3 linguri de cremă de ciocolată și o întindem uniform. Dăm puțin blaturile la rece pentru a se întări ciocolata.

După ce s-a întărit ciocolata, scoatem blaturile din frigider și crema de portocale, și continuăm asamblarea. Punem un blat de prăjitură pe un platou, apoi o pătrime de cremă de portocale, și uniformizăm. Punem alt blat, apăsăm ușor, apoi un nou rând de cremă. Continuăm procedeul până când ajungem la ultimul blat peste care nu vom mai întinde crema, ci îl vom orna cu ajutorul unei pungi de ornat cu restul de cremă de portocale. Dăm prăjitura la rece pentru 2-3 ore după care putem să o feliem după preferință.

Vă recomand această rețetă fină și gustoasă, pe care o puteți folosi ca o prăjitură felii la sfârșit de săptămână, sau întreagă cu ornamente speciale ca pentru un tort.

Succes și poftă bună!
Aneta Oprănescu

REBUS

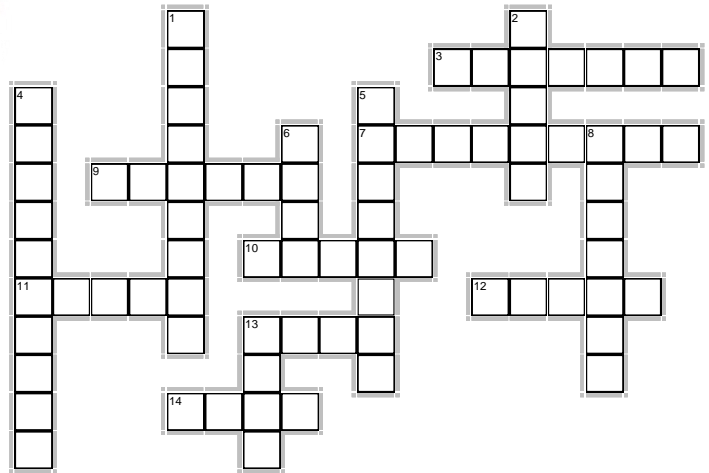
ORIZONTAL

3. bărnă
7. măsură
9. cântar
10. ascunse în adâncul apei
11. ochi; figurativ
12. bun la nevoie
13. evident
14. praf

VERTICAL

1. judecător
2. prieten; figurativ
4. fățarnic
5. pentru vedere
6. orizont
8. băgare de seama
13. departe

BÂRNA ȘI PAIUL

Rezultatele din nr. trecut, Noul Ierusalim.

Orizontal: 3-remunerație;

6-incontestabil; 9-pământ; 11-început; 14-finalizat; 15-tron.

Vertical: 1-Ierusalim; 2-succesor; 4-gata; 5-nesaț; 7-împodobită; 8-tânguire; 10-nemurire; 12-nedeteriorat; 13-Rai.

FOTOGRAFI LA... ULTIMUL MINUT

Alina și Magda

Grupul Eben Ezer la Cranbourne Park

Profesoara Naomi Iuga cu Julia, Georgina și Jason

Graduație la Endeavour Hills

Început de an școlar la Biserica Harul

HAPPY AUSTRALIA DAY

Sydney 2016

Australia the Southern Land of the Holy Spirit!!!

**AM SĂRBĂTORIT CU TOȚII LA 26 IANUARIE
ANIVERSAREA AUSTRALIEI, ȚARA CARE NE-A
DAT LIBERTATEA ȘI SPERANȚA.**

DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE AUSTRALIA!!

